

PRUTTEL PRAAT

MC THE TAXRIDERS NEDERLAND

De motorclub van, voor en door medewerkers van het
Ministerie van Financiën

Juli 2013, nummer 1

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave.....	2
Contributie	3
Inleveren nieuwe kopij.....	4
Internet en de Taxriders	5
Van de voorzitter	6
Van de redactie.....	8
Sneeuwkloten 2013	9
De Ronde van Gelderland 2013	16
Toerkalender 2013	21
Voorproeverij Rondje Hoekse waard	23
65 jaar Solex	25
Schotland.....	28
De Dolomieten 1 t/m 10 juni 2012.....	55

Contributie

De contributie voor het jaar 2013 is vastgesteld op € 15,- voor leden. Gezinsleden en partners die op hetzelfde adres wonen kunnen gratis lid worden.

Premiummotors, de nieuwe motorzaak in Apeldoorn biedt de Taxriders 10% korting op onderhoud, reparaties en onderdelen.

Bankrelatie:

Rekening nummer: 7468612

t.n.v. MC The Taxriders

Indien je je lidmaatschap wilt beëindigen dan dien je dit schriftelijk (of per e-mail), voor **1 jan 2014** te doen bij de secretaris van de vereniging (Bert Keijer).

Inleveren nieuwe kopij

De redactie is v.w.b. de kopij afhankelijk van de leden. Zoals je ook in deze aflevering weer ziet zijn er in de vereniging velen die boeiend over hun motorpassie kunnen schrijven. Of het nu gaat om reizen met of restaureren van motoren elke Taxrider heeft een verhaal en wij willen ze natuurlijk allemaal lezen. Daarom een oproep aan jullie om je (motor)belevissen nu toch maar eens op te schrijven en naar de redactie te sturen.

Het onderwerp maakt overigens niet zo veel uit, laat eens iets van je horen! . Het motto van de Taxriders is ten slotte niet voor niets

MC TheTaxriders een vereniging vóór en door de leden!!

De volgende Pruttel zal eind oktober 2013 verschijnen.

De uiterste inleverdatum van jullie bijdrage aan de Pruttel voor die uitgave is 15 oktober 2013

Het redactie adres is: Bert Keijer

Zanderijweg 14

7312 EH Apeldoorn

e-mail: bert.keijer@taxriders.nl

Internet en de Taxriders

Hallo allemaal,

We zijn gewend om via de post en de Pruttel met jullie te communiceren. De SocialMedia zijn de volgende stap. Dank zij Buddy Boersma en Sander Wesselius hebben we inmiddels ook een FACEBOOK-pagina.

..... vinden we leuk!

j.barmantloo7@chello.nl (Jan)

e.keijer@chello.nl (Bert)

g.daalen@chello.nl (Gerrit)

franskrau@hotmail.com (Frans)

www.facebook.com/Taxriders

Van de voorzitter

Beste taxriders,

Vandaag, zondag, 14 juli 2013, ietwat een grauwe ochtend, maar voorspeld is dat de zomer er "weer" aankomt, mag ik opnieuw een poging wagen, om een voorwoordje in deze Pruttel te schrijven. Toch nog maar even een woord van dank en respect aan Bert die zowel als redacteur als producer iedere keer weer een Pruttel maakt die er geweldig uit ziet.

Ik heb net gemeend om het bestuur binnenkort bij elkaar te roepen, omdat er nog wel wat puntjes te bespreken zijn zoals:

- 5 leden die nog steeds hun contributie voor 2013 niet hebben betaald.
- Nadenken over de lustrumfestiviteiten 2014
- Toch acties uitzetten om ons ledenaantal te vermeerderen.
- Enz.

Ik zal niets nieuws vertellen als ik schrijf dat ik niet een fanatieke motorrijder ben, die als het weer het maar even toe laat, de motor pakt en gaat rijden.

Toch heb ik dit voorjaar al aardig wat van de fiets gebruik gemaakt. En ik vond dat nog geweldig ook.

We hebben een prima dag beleefd met Gert Stallinga, die als secretaris van een Europese Solex-vereniging, met 550 van deze brommertjes een toertocht beveiligd wilde zien.

Los van het weer was dit weer een super happening.

Daarnaast hebben we ondertussen ook de wielerronde van Gelderland, de Parel van de Veluwe, een ronde in Gendringen begeleid.

Zo zie je dat het motorrijden toch wel erg leuk kan zijn.

Over een week of 6 stappen we weer voor de meerdaagse op ons vehikel.

Elly en mij is het prima bevallen om van maandag tot en met woensdag zelf ergens een hotelletje te boeken, deze keer aan de Moezel, en dan de donderdag door te rijden naar het meerdaagse hotel.

Dus toch opnieuw een week motorrijden en we kijken er met veel plezier naar uit.

Tot slot wens ik jullie veel leesplezier in deze Pruttel.

Jan Barmentloo

Van de redactie

Jullie zullen wel denken dat we in slaap gesukkeld zijn in het bestuur want het is maanden geleden dat we een Pruttel hebben gezien en ook van de beloofde ritten kwam niet veel terecht totnogtoe. Het motorseizoen 2013 had inderdaad een bijzondere start. Het begon al met de winteractiviteit, het klootschieten. Voor het eerst in 15 jaar sneeuwde het tijdens het kloten. En niet zo'n beetje ook. Het plezier was er niet minder om overigens en de snert was des te lekkerder. Vervolgens hebben we onze Algemene Ledenvergadering gehouden maar moesten de aansluitende eerste rit verschuiven naar een latere datum vanwege het barre weer. Ook hier een unicum. De 2^e rit, een unieke rit door de Hoekse waard notabene, hebben we af moeten gelasten omdat de deelnemers zich lam waren geschrokken van het weerbericht en zich massaal afmelden. Toch vind je in deze Pruttel een mooi verslag van Ad Hogeveen, weer een unicum, zelfs afgelaste ritten blijken gewoon bij prachtig weer te kunnen worden gereden dit jaar.

Tenslotte moesten we de rit van de FPF op 1 juni ook afgelasten. Dit zit ons trouwens ook behoorlijk dwars want we hadden de voorbereidingen al klaar maar de FPF had wat weinig reclame gemaakt voor deze rit zodat waarschijnlijk niemand heeft geweten dat de rit er was.

Toch, ondanks deze opeenstapeling van gemiste kansen hebben we wat leuke dingen kunnen doen in onze sidekickactiviteiten, het begeleiden van wielerevenementen. De Ronde van Gelderland, de Parel van de Veluwe en de zes dorpentocht (van de gemeente Renkum) van 550 Solexen ter ere van het 65jarig bestaan van de Solex.

Verder zou deze pruttel natuurlijk niet af zijn als we de buitenlandse motoravonturen van onze leden achterwege zouden laten. Deze keer zullen jullie mee op pad (of is het Pan) gaan met

Paul en Tonny naar Schotland. Zelf neem ik jullie mee naar de Dolomieten.
Veel leesplezier.

Sneeuwkloten 2013

Voor het eerst in mijn 16-jarig taxridersleven werd het klootschieten een echte winterse activiteit voor het hele gezin en andere aanhang. Het sneeuwde behoorlijk, wat een bijna kerstachtige sfeer schiep in het Orderbosch. Ja, en nu maar hopen dat de kloten niet onder de sneeuw kwijt zouden raken natuurlijk. Als startlocatie was voor de derde keer de cantine van sportvereniging Het Orderbos uitgekozen en zoals je ziet waren er een flink aantal taxriders met hun gevolg voor uit de veren gekomen. Gezien het weer opmerkelijk!

Terwijl de kids zich met allerlei spelletjes bezighielden werd gezellig bijgepraat onder het genot van een kopje koffie met koek. Tegen een uur of elf opende Gerrit het evenement met een korte uitleg van de route en hoe we met het spelmateriaal moesten

omgaan. Iedereen mocht een lootje trekken om te zien in welke groep hij dit jaar mocht kloten. Vervolgens gingen we op weg naar de route.

Er lag weliswaar een pak sneeuw maar de ondergrond was hard bevroren dus de ballen wilden wel rollen. Na een worp was de klootbal ook twee keer zo groot geworden door de sneeuw en moest met een paar ferme tikken worden ontdaan van de witte laag alvorens opnieuw zijn kunstje te vertonen. De route is in zijn geheel niet meer dan zo'n vier of vijf kilometer en wordt halverwege onderbroken door een pauze om deze sportieve prestatie ook de rest van de route vol te kunnen houden. Daartoe wordt de aanwezigheid van alcoholica niet geschuwd, de werking daarvan eerder toegejuicht. Voor degene die zijn verslaafdheid daaraan wil

verbergen is er kaas en worst te over. Frans had inderdaad voor van alles en nog wat gezorgd, klasse.

Deze happening vindt plaats in een soort van open berghutje en op de foto kun je de sneeuwvlokken zien vallen. Echt winters genot zal ik maar zeggen.

Voor we echter daar waren moest er echter nog wel wat afgekloot worden. Waarvan hierna een sfeerbeeld is weergegeven.

Na de berghutpauze voert de route ons langs de bosvarkens van Berg en Bosch. Wilde zwijnen die tammer zijn dan onze eigen huisdieren maar verder alles in het wild doen. Zoals jongen baren.

De foto laat zien dat dat niet lang geleden is voorgevallen. De biggen liggen lekker bij moeder in een nest van takken en mos. We staan ernaar te kijken op een afstand van 5 meter zonder dat er een big van wakker wordt. Hoezo tam? Tja en dan bereiken we onze cantine weer met een lekkere blos op de wangen van de kou en een behoorlijke trek in de beloofde snert met roggebrood en spek. Daaraan vooraf wordt er door de toernooileiding gerekend aan de scores op de ingeleverde briefjes en vervolgens gemeld dat er een winnend team was. Merkwaardig is dat bij dit spel het team wint dat de minste worpen op haar naam heeft staan.

De voorzitter valt vervolgens de aangename taak te beurt om de winnaars en winnaressen te feliciteren. Of zie ik dat nou verkeerd?

Kortom de sfeer was werkelijk geweldig en de afsluiting ook snert!
Laat nu het nieuwe motorseizoen maar komen.

Bert

De Ronde van Gelderland 2013

Voor de 48^e keer werd de Ronde van Gelderland Dames Elite georganiseerd door de Apeldoornse Ren en ToeristenVereniging De Adelaar. Zo'n dikke 160 rensters uit de topklasse en uit diverse landen doen hier aan mee. Marianne Vos overigens niet, zij verontschuldigde zich en hoopt er volgend jaar wel bij te zijn.

Wij waren uitgenodigd, evenals vorige jaren om het parcours te beveiligen als evenementenverkeersregelaars. Verkeersregelaar is tegenwoordig een wettelijke figuur die benoemd wordt door de burgemeester van de locatie waar het evenement gehouden wordt.

Dit jaar had ik een klein cursusje bij de politie gevolgd waardoor ik voor het eerst met een pasje was uitgerust. De gemeente Apeldoorn kan mij dan verzekeren als ik doende ben op te treden in het verkeer.

Dit jaar veranderde er overigens weinig en we begonnen met een briefing van de politie zoals altijd. Paul

Eikelenboom legde uit wat het hele beveiligingssysteem inhield en hoe we ons moesten gedragen.

Op het bord zie je de politieopstelling rond de fietsende dames. Onze opstelling was bekend, en stond per te beveiligen kruispunt geregistreerd op de routerol. Kortom er kon niets misgaan hetgeen deze keer ook echt lukte, een unicum wederom.

Niet alle Taxriders rijden overigens met de motor rond, een enkeling is het gelukt om de ambulancebus te besturen. René Rajjmaekers (2e van rechts) had deze keer dus ook een rustige dag.

Na de briefing kregen we onze spullen uitgereikt om er ook als verkeersregelaar uit te zien. Vooraf hadden we al onze proviand ed. van de organisatie gekregen. Het klopte allemaal als een zwerende vinger en konden ons tegoed doen aan koffie en broodjes in een tent die buiten stond opgesteld.

Rustig wachtend op de start van de wedstrijd zo rond 14.00 uur staan Gert Stallinga en Peter Homan bij hun motoren. Ook voor hen is dit een evenement wat ze niet willen missen en al jaren bijwonen.

Karel van Eenbergen is er ook altijd bij en deze keer zelfs met een nieuwe motor. En dat hij daar trots op is kun je goed zien, of niet dan.

Even voor tweeën gaan we van start met de Ronde. Het is prachtig weer en veel publiek langs de route. Ik heb een ZUMO en een routerol mee. De Zumo werkt pas als ik 500 meter van het Omnisportcentrum af sta. Geen bereik? Maar goed ik ken de route uit mijn hoofd en ik heb een vrije rol als B-koprijder dus het moet altijd lukken. Grofweg gaan we eerst naar de Posbank en vervolgens werken we ons noordwaarts richting de IJsseldijken waarna we ter hoogte van Olst richting Oene gaan. Door het polderlandschap terug naar Apeldoorn waar in de laatste 17 kilometer de beslissing moest

vallen. Hierin bleek dat Kirsten Wild met hulp van haar Argos-shimanoteam het peloton superieur (3uur 31min en vier seconden) achter zich kon laten in de massasprint en zo aan de leiding kwam

van de topcompetitie voor dames.

Net buiten Apeldoorn komen hier de rensters aanstuiwen en hieronder zie je wat er achter mij staat op dat moment. Je ziet dat een verkeersregelaar zich zo nu en dan erg nuttig kan voelen.

En zo eindigde deze wielerdag weer als vanouds met een heerlijk buffet op basis van pasta en met het bevredigende gevoel een mooie bijdrage te hebben geleverd aan een voor velen interessant en genoeglijk sportevenement.

Vervelen doet het nooit dus de volgende ronde gaan we er weer voor. Helaas moest ik De Parel van de Veluwe deze keer missen omdat ik op dat moment in de Dolomieten rondreed. Jan Barmentloo vertelde me dat ook deze ronde weer geweldig was en daar twijfel ik geen seconde aan, al was het alleen maar omdat de organisatie van de Parel je benzine vergoed. Tja, hoe kom je anders als pensionado de crisis door.

Bert

Toerkalender 2013

MC The Taxriders

Toerkalender 2013

Data	Soort activiteit	Voorrijder	Vertrek plaats	Opmerkingen
Zo 24 februari	Winteractiviteit	N.v.t.	N.v.t.	Klootschieten
Zo 17 maart	ALV + Toerit	Gert Stallinga	Apeldoorn	ALV en gezellig rijden
Za 13 april	Toerit	Gert Stallinga		
Zo 5 mei	Dauwtrap Toerit	Frans Krau		
Zo 12 mei	Toerit	Peter Dahlhaus	Maasdam	Vervallen
Za 1 juni	Federatie Toerit			Vervallen
Zo 30 juni	Toerit	Paul en Tonny Keus	De Meern	Vervallen
Zo 21 juli	Toerit	Peter Dahlhaus	Maasdam	
Za 17 augustus	Toerit	Berry Migchelbrink	Nog onbekend	
Do 29 augustus t/m Zo 1 september	Meerdaagse	Karel v Eenbergen Antoon Feijen	Nederweert	
Zo 6 oktober	Toerit	Paul Droog	Nog onbekend	

Rijvaardigheidstrainingen door René Raijmaekers :

Deelname in overleg met René : zie advertentie op het achterblad

**Schoolvakanties
2013**

Voorjaarsvakantie (po en vo)	Noord	16 februari t/m 24 februari 2013
	Midden	16 februari t/m 24 februari 2013
	Zuid	23 februari t/m 3 maart 2013
Meivakantie (po en vo)	Alle regio's	27 april t/m 5 mei 2013
Zomervakantie (po)	Noord	6 juli t/m 18 augustus 2013
	Midden	20 juli t/m 1 september 2013
	Zuid	29 juni t/m 11 augustus 2013
Zomervakantie (vo)	Noord	6 juli t/m 25 augustus 2013
	Midden	13 juli t/m 1 september 2013
	Zuid	29 juni t/m 18 augustus 2013
Herfstvakantie (po en vo)	Noord	19 oktober t/m 27 oktober 2013
	Midden	19 oktober t/m 27 oktober 2013
	Zuid	12 oktober t/m 20 oktober 2013

Feestdagen 2013

Goede Vrijdag	29 maart 2013
Pasen	31 maart en 1 april 2013
Koninginnedag	30 april 2013
Moederdag	12 mei 2013
Hemelvaartsdag	9 mei 2013
Pinksteren	19 en 20 mei 2013
Vaderdag	16 mei 2013

**Evenementen
2013**

Ronde van Gelderland	14 april 2013
TT-Assen	29 juni 2013

Voorproeverij Rondje Hoekse waard

Voor 12 mei hadden Peter Dahlhaus en Bram Kranendonk een mooie tourrit voorbereid door de Hoekse waard. Zo werd de tourrit eind april aangekondigd.

Ik had er zin in. Vlakbij mijn huis (20 km) en het weer was de afgelopen dagen meer "motorweer" geworden. Maar eerst zou ik nog een paar dagen naar Praag op vakantie gaan.

Bij terugkomst uit Praag was het weer in Nederland verslechterd, maar in dit jaargetijde kan het ook zomaar weer prachtig weer zijn. Dus ik hield goede hoop.

Zondagochtend, wolken, wind en zon. Het leek er op dat het droog zou blijven, dus na het Moederdagontbijt op naar Maasdam.

Daar aangekomen leek het alsof ik de eerste was, want er stond verder nog geen motor op de dijk geparkeerd. Wel kwam er een joviale man naar buiten met een grote glimlach. Hij was voor mij pas verstaanbaar werd toen de motor uit was, mijn helm af en oordoppen eruit waren. "Het gaat niet door", was het eerste wat ik begreep. "Maar kom binnen voor een kop koffie".

Een prima idee!

Zo werd ik gastvrij onthaald door Bram en Francien Kranendonk en hun vrolijk kwispelende hond. Koffie met een heerlijk stukje door Francien zelfgebakken appeltaart.

Bram vertelde me dat de rit was geannuleerd vanwege de weersverwachting. Blijkbaar had ik dat gemist vanwege mijn vakantie. Maar ook hij zag gelijk kansen om een stukje te rijden en belde Peter Dahlhaus op en vertelde dat ik bij hem voor de tourrit zat. Ook Peter zag devmogelijkheden en zou over 20 minuten naar ons toe komen. Zo gezegd zo gedaan.

Ondertussen had ik de gelegenheid om Bram en Francien beter te leren kennen en daarmee hun andere hobby's, zoals de door Bram gerestaureerde FIAT 500 en de stenen sculpturen van Francien.

Aangezien er ondertussen door de gezelligheid wat tijd was verstreken, besluiten we om de geplande middag rit over het oostelijk deel van de Hoekse waard te doen. Ik ken de Hoekse waard omdat er kennissen in Strijen wonen en van vroeger toen ik met mijn Yamaha XS650 regelmatig bij Aad Nolen voor onderhoud en onderdelen kwam. Maar Bram en Peter namen me mee langs stukjes van de Hoekse waard waar ik het bestaan niet kende. Prachtige luchten, bloesem en leuke stuurweggetjes. Langs pittoreske plaatsjes zoals Strijensas, de suikerfabriek, eindeloze

velden, historische boerderijen, molens en het Hollandsch Diep. Maar ook over overzichtelijke rechte stukken waar het gas soms flink werd opengetrokken. En met een droog wegdek!

Kortom het was gewoon een prima rit die Bram en Peter hadden uitgezet. En dat was dus alleen nog maar het middag deel. Het westelijk (ochtend) deel hoort ook bij deze tourrit, die naar ik begreep dit jaar nog een keer aangeboden zal worden. Een aanrader, kan ik jullie zeggen. En ik had op 12 mei het genoegen van een voorproefje. Francien, Bram en Peter, bedankt voor jullie gastvrijheid en de prima rit die jullie hebben uitgezet.

65 jaar Solex

In het weekend van Pinksteren (18-19 mei) werd het feit gevierd dat in 1948 de eerste Solex in Nederland rondreed. Dit ging gepaard met een groots opgezet evenement op sportpark Hartenstein in Oosterbeek.

Een van de onderdelen was de zgn. 6-dorpentocht op 18 mei 2013 in de gemeente Renkum, waar ook Oosterbeek onder valt. Ruim 500 deelnemers uit alle delen van de wereld (o.a. Japan en Amerika) deden aan deze happening over 23 km. mee.

Vanzelfsprekend werden Jan Barmentloo en Henk van Dijk weer door Gert Stallinga (organisator) gevraagd om motorrijders ter beschikking te stellen voor de verkeersregeling.

Voor we daar ja op konden zeggen moest er echter het een en ander worden geregeld met de plaatselijke politie om ons ook daar bevoegd te maken voor deze klus. Gert Stallinga wist dit varkentje tenslotte toch te wassen en zo kwam de bekende bemanning van de wielerrondes naar Sportpark Hartenstein waar van alles klaar stond om iedereen te vermaken en van eten en drinken te voorzien. Niet in de laatste plaats door de aanwezigheid van honderden solexen met hun berijders in soms extravagante solexoutfits.

Het klapstuk van het feest was natuurlijk de zesdorpentocht met 550 solexen. Met een lengte van zeker een kilometer en gebruikmakend van de volle breedte van de weg zag het er allemaal indrukwekkend uit.

Hiernaast zie je ze gaan, het lijkt net 1948. Als verkeersregelaar merk je pas hoe lang zo'n sliert eigenlijk is, want je moet telkens zorgen dat je er vóór komt om

een kruispunt af te kunnen zetten.

Gelukkig zijn er geen ongelukken gebeurd, alleen wel pechgevallen.

Na 65 jaar is de Solex natuurlijk ook aan zijn pensioen toe dus je

moet niet gek kijken

als er een paar het begeven langs de route.

De lol bleek er

overigens niet minder

om want de dag erna

ontmoette ik de rijders

weer in het Openlucht-
museum te Arnhem.

Lekker in de zon met

een hap en slok,

geweldig toch!

Bert

Schotland

Oosterhout, ergens in november. Met een aantal Panners zijn we op bezoek bij Ludo en Gonneke Sidler van Motoerit en worden we lekker gemaakt over Visit Scottish Borders. Landkaarten op tafel; een overzicht van de routes, een hapje en een drankje, mooie fotovoorstelling, de boot en andere leuke zaken met betrekking tot Schotland. De meeste schrijven gelijk in. Ook wij. Het is niet de eerste keer dat wij i.s.m. Motoerit naar dat eiland aan de andere kant van de Noordzee gaan. Ludo en Gonneke zijn zoals je het zegt "Englandvaarders" en weten veel van het land, de garantie voor cultuur, natuur, avontuur en natuurlijke mooie

stuurweggetjes. Helaas geen goed weer garantie. In de lange wintermaanden draait de Laptop overuren. Surfen over het World Wide Web, met vierkante ogen besluiteloos scrollen langs alle bezienswaardigheden en mooie weggetjes. "We willen het allemaal zien".

27 mei. Nieuwe voorband; Check bandenspanning, check olie, check huis en haard en weg zijn we naar dat eiland waar "spookrijden" tot een nationale sport is verheven. Wat zeg ik!. Het wordt aan alle kanten toegejuicht. Redelijk veel bagage. De traditionele Schotse klederdracht, zijnde goede regenkleding, een extra paar handschoenen, warm thermo onderkleding zijn een must. Dat komt toch dat het er altijd regent (zeggen ze toch aan deze kant van het water). Het eerste deel van onze reis, het minst boeiende, gaat nog over Nederlands grondgebied. Ruim op tijd ruiken we de zeelucht bij IJmuiden. Even aftanken zodat we morgen met een volle tank onze eerste kilometers of zeg je miles kunnen maken. Om 15.00 uur verzamelen bij Kop van de Haven. We zijn met 11 ST1300, 1 ST1100 en 7 "op de achterbank". Om 16.00 uur inchecken, wat gewoon zittend op de Pan kan. Twee meter verder een meneer die in ons paspoort neust en ons formeel de grens laat oversteken. Vlot kunnen we naar de wachtrijen. Aan het aantal motoren kun je zien dat het Schots asfalt geliefd is. Voor ons ligt de Princess Seaways als een stalen ros in het water. Altijd een beetje spannend om de metalen brug op te rijden naar de "parkeerplaats". Alles verloopt smooth, we hebben ondertussen de nodige ervaring. Na een verkleedpartijtje in onze binnenhut, ter grote van een isoleercel, uitwaaien op het dek, met een glas in de

hand ons kleine landje zien verdwijnen. Volop zon, een stevig briesje, weinig deining en volle vaart vooruit.

Voor de vierde keer steken we de Noordzee over. Onze vorige reizen: Zuid-England (Calais-Dover), Schotland-Highlands (Hoek van Holland-Harwich), Schotland-Hadrian Wall; Dumfries and Galloway (IJmuiden-Newcastle) en nu Scottish Borders. Op naar het 7 Seas Restaurant, waar de tafels "Reserved Party Motoerit" al klaar staan. Met moeite kunnen we kiezen uit al dat lekkers. Wat een round the World buffet. Super. Sterker nog het is ook enorm lekker. We genieten met volle teugen of beter gezegd met volle borden en tafelen gezellig met de Panners. Met de buikjes vol verkennen we de Princess. In de nightclub; de dansmariekes uit Oost-Europese landen die laten we aan ons voorbij gaan. Wij gaan voor de pub, waar een folkzangergitarist het publiek om verzoeknummers vraagt. Een ding valt op: er is een rookhoekje. Na een nacht van hazenslaapjes, door het gekraak van de muren, het gebeuk van de golven tegen de romp en... het is ons bed niet, worden we door de stem uit de intercom "wakker". Good Morning. Er is land in zicht in "file" waren we naar Newcastle-upon-'time'. Eerst nog

een ontbijtje, teveel om op te noemen van continentaal tot full english breakfast. Meer dan voldaan maken we ons klaar om voet aan wal te zetten.

"Bedrijfskleding" aan, Pan bevrijden van de spanbanden, nog even je gezicht bij de UK customs laten zien en weg zijn we. We staan aan de kade van Newcastle-upon-tyne, voor ons ligt Good Old England of houden we het op Great Britain of the United Kingdom, bestaande uit England, Schotland, Wales en Noord-Ierland. Dat het er anders is heb je natuurlijk snel door. Keep Left dat is zowat het eerste bordje wat je tegenkomt, met de Pan valt dat best mee, het stuur blijft hoe dan ook in het midden en het gebruik van de roundabouts, soms heel creatief, is logischer. Welcome in het land met de pounds, tijdverschil, het klimaat, de prachtige pubs, witte bonen in tomatensaus bij het ontbijt, vensterbanken vol met bloemen, schapen, midges en de vriendelijke sociale, humoristische en behulpzame Britten. Wordt het niet tijd om over de stereotype

muren heen te kijken en dit land omhelzen. Laat je overvallen door schitterende stuurweggetjes in een spectaculair landschap en rijden door een stilleven dat er honderd jaar geleden net zo uitzag. Doe wat Hadrianus nooit is gelukt. Verover Schotland.

Newcastle-Kelso 190 km. De Zumo's worden gestart en kunnen hun werk gaan doen, kleine groepjes worden gevormd. Het heeft altijd iets...Ik zie het op de gezichten. Hoe zou het zijn?. Paul vangt mijn blik, onzichtbaar voor de rest. Newcastle uitrijden is een uitdaging. 15 roundabouts. Je krijgt gelijk de vuurdoop. Veel snelheidscamera's die behoorlijk verdekt opgesteld zijn. Ik denk dat het woord "flashkast" waarschijnlijk van Britse oorsprong is. We wachten maar af of we nog iets thuis krijgen (dus niet). Daarna laten we de doorgaande wegen die naar Schotland leiden links of rechts liggen, daarbij houdt Paul meer van die schattige smalle weggetjes.

Met een stralend blauwe lucht rijden we door Northumberland, de meest noordelijke streek in England. Een landschappelijke omgeving, de eiken gebukt onder de wind, kleine boerenbosweggetjes, velden vol kool/lijnzaad. Een grote badkuip. De koffiestop, in de middle of nowhere, bij een kleine bierbrouwerij High House Farm Brewery. We vervolgen onze weg richting Kielder Forest, passeren een standingstone in de vorm van een hand en dan...ons panneke doet niet wat hij moet doen. De

achterrem loopt totaal vast.

Geen gelegenheid om direct te stoppen. Gevolg een overhitte remklauw en een smeulende zijkoffer. Snel

blussen met wat voorhanden is; cola, ice-tea en water. Dat is schikken. Na een noodreparatie is de beslissing snel genomen, wij gaan rechtstreeks naar het hotel in Kelso. Een probleempje #\$\$%@* NIET REMMEN en veel GvD's als het verkeer dat niet toelaat. Al snel komen we op de A68, na een tijdje kunnen we toch genieten, de inwendige spanning is gedaald, van de prachtige omgeving, ruig, desolaat, imposant. De Cheviot Hills is de natuurlijke grens tussen England en Schotland. Links en rechts de battelfields uit lang vervlogen tijden. De heuvels zijn omgeven door verhalen uit dit veel bevochten land. De Clans, Kilts en Whisky zijn in zicht.

De borden Scotland, Scottish Borders en Fàilte gu Alba heten ons welkom. Geen bloedige oorlogen. Geen Acts of Union, maar een heus referendum voor een zelfstandig Schotland in 2014. Schotten willen de baas zijn over Schotland. En niemand anders. Jedburgh is voor vele de eerste stop na de grens voor ons niet wij wielen door, we zijn hier al eens geweest en dan dat NIET REMMEN. De straten liggen er kraakhelder bij. Het heeft hier zijn charme. There are no strangers here only friends, who haven't yet met. Kelso bereik je door over de oude massief stenen brug te rijden, daaronder het water van de Tweed die als een rode draad door de Borders loopt. Pffff...We hebben het gehaald we staan voor Hotel Cross Keys. Het hotel zet ons op het spoor van een lokale

motorreparateur, maar 11 miles hier vandaan. Onze "Beth" kan de straat niet vinden. Aan wie kan je dan beter de weg vragen dan aan een local postman. Tosh(de reparateur) blijkt in wat je wel een grote schuur mag noemen te werken, maar hij heeft geen enkel probleem ons direct te helpen. Na 3 uur sleutelen en babbelen is het euveld weg en nemen we dankbaar afscheid. Eind goed al goed?. Je kunt Tosh trouwens ook inhuren als begenadigd doedelzakspeler en zijn vrouw Mo speelt in de band.

Jedburgh Royal British Legion Pipe Band was formed in 1943 and is currently led bij Ian Macdonald(Tosh). The have played all over the world including Italy, Spain, France and even the Bahamas for the 1992 quinentennial celebrations of the discovery of the islands by Colombus in 1492. Wearing their Seaforth Mackenzie tartan kilts, plaids and hose whit white spats and a black doublet with silver braiding and a glengarry head dress with red an blue plume. Jedburgh pipe band is one of the smartest, dressed bands in the Borders.

Terug in het hotel zijn we wel doe aan een pint, een warm bad, een lekkere hap eten en is de ellende snel vergeten. Kroegen hebben hier klinkende namen en zo komen we tijdens een avondwandelingetje terecht in The Red Lion Inn voor een nightcap. Op een paar biljartspelers zijn we de enige bezoekers. Bij navraag: Ja het is maandag en eind van de maand. Onze rijdag, een zeer bewogen zit erop. Zo'n dag vraagt nogal wat van je rij en stuurkunst.

Kelso-Kelso 185 km. Natuurlijk starten we de dag met een full scottish breakfast incl. blackpudding (bloedworst) en haggis, die laten we aan ons voorbij gaan Brrrr...Rond 09.30 uur zitten we in het zadel. De pompbediende raakt geheel in de stress bij het zien van al die Pans, die dat broodnodige vocht nodig hebben. Het ijs is snel gebroken. Nog net niet bedienen we zelf het betaalapparaat. Kelso uitrijdend hebben we uitzicht op Floor Castle, thuisbasis van de Roxburghe. Ook al stop je niet het beeld van het kasteel wat over de Tweed uitkijkt is prachtig. Op het roadbook zien we dat het een

dag van cultuur wordt met daartussen mooie stuurweggetjes door Lammermuir Hills wat zoiets als Moorland of the Lambs betekend. Bij Fogo meldt Beth rij 100 meter rechtdoor om de kerk te bezoeken. Rij daarna terug en ga de brug over en dat doen we braaf. Vijf kilometer verder rijden we door Langton Ford, een weg door een riviertje. Het mag maar het hoeft niet. We gaan ervoor, de andere ook. Toch gaan er twee Pan's onderuit door verborgen gladde stenen. Gelukkig niets aan de hand, met zoveel handjes staan ze snel weer op hun slofjes. Maar ja, wel een klein deukje in de ego's. Wat volgt is een prachtig landschap, vol bochten, single tracks-roads, hellingpercentages van 14-20%, glooiende heuvels, passin places, smalle wegen, schitterende uitzichten. Schapen die plotseling de weg op lopen, maar schapen hebben in het verkeersarme Schotland altijd voorrang. We beklimmen de White Castle-Iron Age fort. Door de omgeving waan je je in Wuthering Heights waar Catherine haar Heathcliff zoekt. Bij pub Linton is het hoogste tijd voor een mug coffee. De landlady is zeer vriendelijk. We hebben onze bedrijfskleding nog niet uit, of de percolated coffee, alleen maar even drukken, en chocolade taart staat al klaar. Ze verbaast zich erover dat er vandaag zoveel motorrijders langskomen en ook nog uit The Netherlands. Overal langs de weg zie je bordjes die verwijzen naar bezienswaardigheden en zo komen we terecht in Althestaneford, de oorsprong van de Saltire, de Schotse vlag. Achter de kerk, in de duiventil, een leuke presentatie met een stem die lijkt op die van Sean Connery en een kleine lichtshow. Het komt er op neer dat in het jaar 832AD een teken van boven komt. Aan een blauwe hemel verschijnt een wit

andreakruis en de picten en scotten winnen de oorlog. Sinds die tijd wordt de Saltire als enige echte beschouwd. De zgn. Koninklijke vlag is de The Lion Rampant. Het nationale symbool van Schotland is de distel. Elk

zijn eigen voor klaver voor narcis voor Schotland natuurlijk bezoeken. de nevelige de whisky

land in GB heeft bloem, de roos England, de Ierland en de Wales. Ben je in dan moet je een stokerij Glooiende akkers, graanschuren, silhouetten van Glenkinchie

Distillery zetten ons hart in vuur en vlam, na een rondleiding en proeverij. Hoe gezellig het ook is we houden het op een nipje. Als we de gigantische verzameling van flessen zien is het alleen nog een kwestie van kiezen voor thuis. De hamvraag: komt dit flesje thuis?. In Dalkeith onder de rook van Edinburgh gaan we voor de fish and chips incl. vinagar. Door de wetgeving niet meer in een krant maar speciaal papier bedrukt alsof het kranten papier is. We komen in tijdnood. Als we Crichton

Castle, uniek vanwege prachtig beeldhouwwerk in hout,

nog willen
beziichtigen,
moet het gas een
tandje hoger.
Wat de mannen
helemaal niet erg
vinden. We
pannen richting
"thuis". Zelfde
concept: Een
pint, een warm
bad, een lekkere

hap eten. De avondwandeling gaat naar de brug en langs de reunie van Kelso Abbey. Door de tralies kijkend zien we een indrukwekkend gebouw. Na een slaapmutsje, onze eigen Glenkinchie vertrekken we snel naar dromenland.

Kelso-Lanark 200 km. Het vaste ochtendritueel, de niergordel noodgedwongen een standje losser. Vandaag rijden we "bekofferd" Een tip: Bezoek het museum of flight. De mannen hebben hier wel oren naar. Met behulp van Beth over holle wegen, langs sterke heuvelruggen, het verkeer als onbestaand, staan we precies om 10.00 uur voor het museum. Het is hier goed geregeld. Lockers voor de helmen en een groen polsband voor 'goed gedrag'. Eerst naar de mess voor een mug coffee with scones and clotted cream. Veel oude meuk, gevecht-passagier-zweef en watervliegtuigen uit de vorige eeuw en prachtig gerestaureerd. We lopen van hangar naar hangar en af en toe horen we een raar geluid op het dak. Ja, jullie begrijpen het al het is gaan

regenen. Een shelter is ingericht met allerlei educatieve spelletjes die alle te maken hebben met 'lucht'. Wel wat anders als onze eigen Aviodrome. Het

pronkstuk is toch wel de Concorde. Je mag erin, behalve de cockpit, die is afgesloten met een glazen deur. Zie je

toch nog iets. Voor het 'kodak'moment is een klein rond gaatje gemaakt. Lunch in de mess heerlijke sandwich met warme brie en bacon. De tikkende klok maant ons om verder te rijden. Via die typische border weggetjes, met hun hagen en stenen muurtjes door de Moorfoot Hills, met gekleurde heuvels, stil en verlaten komen we terecht in Selkirk, de oudste stad in het grensgebied, terug in de 'beschaving'. Ook hier staat het stijf van de geschiedenis. De vrijheidsstrijder William Wallace (Braveheart) wordt hier tot Guardian of the Kingdom Scotland genoemd. De dichter Walter Scott, je weet wel van Ivanhoe, was hier Sheriff Deputy. Maar Selkirk is vooral bekend om zijn Wavery Mills. We bezoeken Lochcarron Visitor Centre, hier produceren

ze het garen voor het weven van de Tartan stof (kilts). Heel leuk om in een werkende fabriek een rondleiding te krijgen. Nooit geweten dat mohair van geiten komt. Prinses Diana, voor haar eigen tartan, Dior en Channel behoren tot de klanten en natuurlijk de MacDonald, MacKenzie, MacGregor enz. Selkirk achterlaten komen we al snel in Tweed Vallay. De bedding van de rivier is in de ijstijd gevormd. Kronkelende wegen, langs de oevers, deels door het bos, de heuvels, frisse buitenlucht. De lucht grijs, zeer grijs, een vallende drizzle die al snel overgaat in een plensbui. Over de Tweedmuir Hills naar St.Mary's Loch, het grootst natuurlijk Loch in de Borders. De weg is in de winter ontoegankelijk met hellingspercentage van 20%. Volgens de legende heeft het meer geen bodem, het koudste meer in Schotland. Een paar gasstoten verder stoppen we abrupt bij Megget Reservoir, niet alleen om van het uitzicht, over het rimpelloze meer, naar Tella Reservoir te genieten, maar ook om de regenkleding aan te doen. Megget Reservoir is de beroemde watervlakte waar de Britten geoefend hebben om een bom op een stuwmeer in Duitsland te 'droppen', wat gelukt is. Een ruig gebied, langs een somber dal, door een desolaat heidelandschap, maar o zo mooi. Wie kent het niet, dat gevoel van, hier is de natuur de baas. We rijden dit prachtige gebied uit naar het kleine dorpje Tweedsmuir met in de verte Broad Law, de een na hoogste berg in de borders en begeeft de intercom het. Geen Beth, geen Paul en geen lekker muziekje in mijn oortjes. Verder noordwaarts door het breder wordende Tweeddale om na een hoognodige tankstop, leve de Garmin, richting Lanark, onze volgende slaappleats te

rijden. Onder de rook van Lanark ligt New Lanark; een World heritage village. Een gerestaureerd katoenspinnersdorp uit de 18e eeuw. De Hr.Lanark had zeer vooruitstrevende ideeën. Het Art Deco Cartland Brigde Hotel bereiken we via een klein parkje, goed onderhouden gras en oude dikke bomen. Maken we toch nog bijna een 'slippertje' door losliggend rood grint. Het hotel, ooit thuis van een scheepskapitein is ingericht met heel veel nautic. Een legende: De overleden dochter des huizes waant hier nog steeds rond. Heerlijk deze verhalen. Een pint, een warm bad, een lekkere hap eten. Geen avondwandelingetje, het miezert nog steeds en kruipen met de plannen voor morgen onder de wol.

Lanark-Lanark 205 km. We raken steeds meer ingespeeld op het motorleven. De dagen rijgen zich aaneen. Bacon and eggs, saugages, beans, toast and a mug coffee. Op de Pan ontelbare waterdruppels van een vochtige nacht. Genietend van het landschap en de steeds maar dunnere bevolking met af en toe een boerderij rijden we richting west naar de kust. Ook vandaag rijden we 'Beth'-loos. De kleine weggetjes hebben wel een klein nadeel, vaak afgezet met stenen muurtjes aan beide kanten.

Linkerbocht, zorgen dat je het muurtje niet raakt. Rechterbocht, niet teveel naar rechts er is altijd kans op een tegenligger die je lang niet altijd van tevoren ziet aankomen. Dan is het zorgen dat de rechtsreflex niet de kop op steekt. Links rijden! Niet vergeten, verdorie!. Zo gezegd, zo gedaan, wiegen we van de ene na de andere bocht en rijden het land van Robert Burns binnen, Ayrshire. Na wat doorgaande wegen leggen we de Pan stil in Ayr: parking town-centre-sea front, zo'n typisch schots bad/havenplaatsje uit vervlogen tijden aan de Firth of Clyde. Bij mooi en helder weer, voor ons niet, heb je uitzicht op Isle Arran en zelfs Isle Kintyre. Het stadje zelf laten we links liggen. Wij gaan voor de kustweg, dan weer hoog, dan weer laag vlak langs de zee. Groen/grijs met een ietwat dreigend karakter, donker dreigende wolken. Langs de reünies van Duncare castle. Culzean castle willen we bezichtigen. Bij de kassa aangekomen hebben we het idee dat motorrijders niet welkom zijn en worden niet vriendelijk te woord gestaan. Maar ja, we zien er ook uit als verzopen katten. Daarbij komt een entree van £23 pp. De beslissing is snel genomen!!. Aan de A719 ligt Electric Brea, lokaal Croy Brae genoemd. Een weg die niet lijkt wat het is. Of wat het is niet lijkt. Uphill or Downhill??. Een illusie. Op elke hoek, elke straat elk dorp is wel een verwijzing naar Robert Burns, de geliefde schotse dichter. In het dagelijkse leven werkte hij bij de afdeling Douane en Heffingen (Duty of Excise special Tax).

My heart's in the Highlands, my heart is not here, My heart's in the Highlands, a-chasing the deer, A-chasing the wild deer and following the row, My haert's in the Highlands wherever I go. Robert "Rabbie" Burns (1790)

We verlaten de kust. Na een hartversterkend maal in The Buck, Straiton gaan we 'huiswaarts'. Zo goed als verlaten weggetjes, over oude bruggetjes, langs riviertjes door een golvend kaal heidelandschap. Een

raadsel of die schapen wel genoeg te eten krijgen om in leven te blijven. Showers afgewisseld met Sunny spels. Terug bij het hotel breekt de zon door, Beth wordt aan de praat gebracht en kunnen we heerlijk

op het goed onderhouden gras een 6 uurtje nemen. Ooit hier van gehoord: William Wallace had hier, in Lanark, een lief, helaas gedood. Nooit de film Bravehaert gezien?. De avond heeft een droef tintje. We heffen het glas voor een dierbaar Pan vriend die afgelopen zaterdag, plotseling op 67 jarige leeftijd is gaan hemelen.

Pan-Clan Scottish Area

16th Anniversary Meet

Lanark-Kirkcaldy 180 km. In 2006 zijn we er niet bij, Paul zit aan de studie. Het 10jarig bestaan van de Schotse Pan-Clan gaat aan onze neus voorbij. 6 Jaar later, weer een feestje. De ochtendzon heeft goud in de mond. Met een flinke hap achter de kiezen maken we ons klaar om te vertrekken. Vanuit Lanark noordwaarts om een nieuw stukje van Schotland te ontdekken. De Pan

komt op bedrijfstemperatuur, de wegen leeg, de dorpjes rustig, het zonnetje schijnt. Wat wil een mens nog meer. Een klein ongemak aan het links rijden als we een motorcollega

tegenkomen en willen groeten. Eh, hand loslaten is ook gas loslaten, een linkse hand opsteken wordt ook niets. Het groeten wordt overgelaten aan 'op de achterbank'. In Falkirk klappen we de zijstandaard uit. Het Falkirk Wheel is een draaiende scheepslift. De lift verbindt het Fort and Clyde Canal met het Union Canal, waarbij een

hoogte van 35 meter overbrugd wordt. Het is de enige roterende scheepslift ter wereld en is een uniek kunstwerk. Ik had het veel groter verwacht en daarbij is

het een grote toeristische attractie. 'Beth' meldt dat we langs Antonini Wall rijden; North-West-Frontier of a roman empire. Deze muur moest ooit de Hadrian Wall vervangen, die 160 km. zuiderlijker ligt. Er is nog weinig van over. We passeren dorpjes met

middeleeuwse vakwerkhuisen, koffiestop met een lekkernij bij The Loganlea Restaurant and Giftshop. Alles wat er staat is dus te koop. Voor wie zijn ogen openhoudt is er onderweg veel te zien en kijk je door de wimpers van je ogen, dan waan je je in de wereld van Bravehaert. Hier rechts tettert Beth en belanden onverhard. Zachtjes zing ik Ludo bedankt, Ludo, Ludo bedankt. Weer terug verhard komen we al snel langs de reünie van Burleigh Castle, een middeleeuwse verdedigbare woontoren aan de noordkant van Loch Leven. We pannen het Kingdom of Fife binnen, ooit homeland van de nogal woeste picten. Wolken en zon, toveren wisselende schaduwen op het landschap. Behalve de wind die door de boomtoppen strijkt hoor je vrijwel niets of het moet een kreet van een roofvogel zijn hoog in de blauwe lucht. Hoe dichterbij Kircaldy, in Gaelic The Lang Toun, worden de wegen 'gekleurd' door Pans. Aangekomen bij Beveridge Park Hotel worden we zeer gastvrij ontvangen. Eerst maar even inchecken en snuffelen in de goodiebag, waar ontzettend leuke

spulletjes inzitten. Een klein flesje whisky, schotse sjaal, hebben dingetjes voor de Pan, een poloshirt als bewijs dat we erbij zijn, een mooi draaiboek, in het nederlands, voor de komende dagen. Ontdaan van onze bedrijfskleding wordt het bijzonder gezellig tijdens het 6 uurtje op het zon overgoten terras. Zijn we echt in dat koude natte Schotland?. Om 19.00 uur een Schots welkomswoord en huishoudelijke mededelingen. **Citaat: Net als de Nederlanders, staan de Schotten bekend voor hun zuinigheid (wat wij voorzichtigheid noemen) maar net als de Nederlanders kunnen we ook zeer vrijgevig zijn. Dit jaar willen we de National Association for Bikers with a Disability (NABD) ondersteunen, door middel van een loterij.** Note: De gehele opbrengst £2500 is naar dit goede doel gegaan. Ja, Panriders zijn gullen gevers. Houdt je niet van schapen (koteletjes, taartjes, maagjes, oortjes of pootjes) er is genoeg keus uit het buffet. Zoals uit voormalige overzeese gebieden, de Indische chicken tikka masala. Na een mug coffee with Lemon Torte belanden we al snel in de Pub.

Run C-Know your Fife-Fabulous Fife 190 km. Er zijn drie begeleide routes, door middel van het 'Tail-End-Charlie' systeem die thuis al aan Beth zijn toevertrouwd. Wij gaan onze eigen gang, door ervaring wijs geworden. Het is een koude nacht geweest. De grijze ochtendlucht is aan het oplossen en hier en daar zien we een zonnetje. We rijden langs de zuidkant van het Loch

Leven. Midden in het loch ligt Loch Leven Castle. Dat Mary, Queen of Scots, ooit hier gevangen heeft gezeten zal een weetje blijven. Wij pannen door naar onze eerste

mug of coffee; Powmill Milkbar Coffee Shop. Aan de buitenkant een beetje somber, maar aan de binnenkant een oevervloed aan taarten en natuurlijk een garden vol met bloemen. Het valt

op dat we door een ander landschap rijden, weinig hoogteverschil, wat meer rechte stukken, maar toch wonderschoon. We passeren eeuwenoude dorpjes, lekker rustig verkeer, fantastische B-wegen. De wind heeft vat op de Pan en ons. Fraaie vergezichten, strakke gazonnetjes en aangeharkte tuinen. Het gemurmel van de Pans brengt ons naar Newport on Tay, waar we bij Tay Bridge View point een prachtig panorama uitzicht hebben op de Tay Bridge naar Dundee. Langzaam rijden we home of the golfsport; St. Andrews binnen. Ooit het religieuze centrum van Schotland. Nu de bron van de golfsport en lijkt elke berm op een puttinggreen. Hier zijn immers de spelregels: Hit it, find it and hit it again, vastgelegd. Hou zouden de Schotten het vinden als we met de Pan over de heilige Old Cours rijden. Helaas 'members only'. De oudste universiteit van Schotland (1410) is hier. Een uitstekende plek om een hap te eten,

te kuieren over de markt, door de bruisende mainstreet, te dartelen langs St.Andrews Castle and St.Andrews Cathedral. Het is een prachtige dag met nauwelijks een wolkje aan de hemel. Vervolgens volgen we de kustlijn naar het pittoreske havenplaatsje Crail, gelegen aan de East Neuk of Fife, waar de huisjes aan de lage landen doen denken en de zee, onze eigen Noordzee, verhalen over piraten verteld. Waar ontzettend veel Hollandse invloeden terug te vinden zijn. Jawel, door onze eigen vader des vaderlands. Misschien zijn Paul zijn voorouders hier ooit geweest. Een Scheveninger en een Schot verstonden elkaar immers probleemloos. Leg de klemtoon maar eens op:

'Na, but I ance kent a man who had been to Crail'

Hoe moet het er zijn als de storm over de Noordzee raast. Een beeld van het leven zoals het gisteren was. Langzaam beginnen we gas te geven richting Kilcaldy, steeds langs de kust met heel veel golfbanen. De groepsfoto word gemaakt. Het buffet bestaat uit meer lokale gerechten: Lamb, Haggis, Neeps and Tatties, Stovies and Pie. De ticketverkopers komen langs voor de loterij. 'Bens' zijn bergen, 'Glens' zijn valleien en 'Lochs' zijn meren. Namen uit het Gaelic. Nog zo keurig gearticuleerd, klemtonen netjes uitgesproken, juiste tempo en toch nog struikelen over je eigen tong. Een paar glazen wijn heffen de taalbarrière doeltreffend op er wordt gegeten, gedronken en vooral veel gelachen. Gezamenlijk zingen en dansen we mee op de muziek van de band. Tulpen uit Amsterdam en The Flower of Scotland. Het wordt een lange avond en een korte nacht.

Run B-Loch, Lochs and more Lochs 280 km. Enigszins met een watterig gevoel in het hoofd, we zijn niet de enige, zitten we aan de breakfast. Vandaag wordt een ontspannende en sportieve rit over meer doorgaande wegen, toch nog met een groen lijntje richtig Crieff. Maar we lopen op de zaken vooruit. Eerst stoppen we bij Knockhill Racing Circuit. Een bikersparadijs waar rappe mannen komen om hun kneepads bij te slijpen. Gratis te bezoeken als er geen races zijn. Helaas 3de June-Knockhill Motorsports Club Bike Racing. We staan voor een 'gesloten deur'. De mannen zijn zeer teleurgesteld. We kunnen niet geloven dat het vandaag weer een prachtige dag is. Bij Visitor Centre Crieff met Restaurant, Shop en Garden Centre hangen we de toerist uit en kopen als aandenken een pin met de saltire en lion rampant. Voorbij Crieff begint dat schilderachtige weer. In de berm van de weg veel fazanten en die Schotse Whisky producerende vogel 'The Famous Grouse'. Dat wordt nog bijna een roadkill. Links Loch Earn, met bosrijke oevers. Veel bedrijvigheid, een picknick, spelende kinderen. Rechts de bergen. Daartussen de Pan en wij. Kronkelende wegen, bocht in en uit. Heuvels bekleed met een lappendeken van groene kleuren. Bij Lochearnhead is het rechtsaf naar Killin, voor ons niet. De achterrem loopt weer vast. Wij gaan linksaf. Na de noodreparatie rijden we op ons dooie gemak, genietend van de omgeving, tussen bergen, beekjes, meertjes met op de achtergrond de kalme oude heuvels. Één voordeel: Er kan nu licht geremd worden maar alleen met de voorrem. Ons panneke moet met fluwelen handen en voeten bediend worden. Zo komen we wel terug in de

Lage Landen. Op en neer, links en rechts slingert de weg zich over Pass of Leny, door een tijdloos landschap

aan de noordzijde van The Trossachs Mountains. We passerden eeuwenoude historische dorpjes zoals Callander, rijden door het land van

Rob (Robert MacGregor) Roy. De schotse Robin Hood. Volksheld en vrijbuitter. Ooit verbannen door onze eigen Willem van Oranje. In deze omgeving haalde hij zijn streken uit door veeroof en diefstal. Geboren van adel, gestorven, begraven in Balquhider. Op zijn grafsteen staat: MacGregor despite them. Een stuk of wat verlaten dorpen verder stuurt Beth ons met een ruime bocht de snelweg op. Dat is echt niet de bedoeling, daarvoor zijn we hier niet gekomen!. Eerlijkheidshalve moeten we wel vertellen dat sommige stukken van de niet gereden route, voor ons geen onbekend terrein is. Daar in tegen hebben we natuurlijk wel een stuk van route A-Trossachs Mountains verkend. We doen een wandelingetje, babbelen met de schotten, zitten heerlijk in het zonnetje. Een overheerlijk 3 gangen menu incl. alcoholische versnaperingen. De ticketverkopers komen nog een keer langs. De loterij

wordt gehouden. De avond staat in het teken van o.a. een Ceilidh (Kee-Li-Scottish country dancing). Het dragen van Tartan geeft de avond een Schotse flair. Kilts worden aanbevolen. Maar ja, die hebben wij niet. Een presentatie van professionele dansers, daarna gaan wij aan de bak. We krijgen les in het schotse dansen. De klanken hebben een onverwachte uitwerking op de panners. De dansvloer stroomt in een oogwenk vol. Ook wij stappen spontaan het plankier op. Nooit geweten dat je aan zulke muziek en dans zoveel lol kunt beleven.

Kirkcaldy-Newcastle 245 km. De laatste dag, we hebben geen keuze. De Pan is bekofferd, de visa wordt geplunderd, een laatste full scottish breakfast, Een uitgebreide afscheidsessie. 'Whe see you in Austria in August'. Het landschap mag dan bijzonder fraai zijn, maar de schotten maken dit pas echt tot een bijzonder

plekje op deze aardbol. De Forth of Road Brigde en City

Bypass Edinburgh nemen we probleemloos. We maken nog een ommetje. Via binnendoorweggetjes naar de Rosslyn Chapel, Roslin. Je weet wel van de Da Vinci Code. Hier komen fictie en waarheid bij elkaar. Heel apart, met mysterieuze verhalen over ridders en moorden. Prachtig beeldhouwwerken. Onder in de catacomben, waar de heilige graal verborgen zou zijn. Niet koud. Spooky. Uren wil ik hier doorbrengen. There is no Photo or Video allowed inside Rosslyn Chapel. Helaas we moeten zuidwaarts waar de ferry ligt te wachten. Her en der zitten Panners in het zonnetje aan een mug coffee of icecream. Ook wij laten dat niet aan ons voorbij gaan. Voor de laatste maal genieten van schotse taferelen en zo pannen we England weer binnen. Langs de prachtige kustweg, waar het water van de Noordzee

tegen de kade beukt en hoge brandingen veroorzaken. De stilte wordt weer ingeruild voor de drukte als we Tynemouth binnenrijden. Het lijkt erop dat half England verpozing zoekt aan de shores of the North Sea op deze mooie zonnige dag. Aan het eind van de middag staan we aan de kade van Newcastle-upon-tyne. Voor ons ligt de King Seaways. Onze tijd zit er bijna op. We willen het nog lang niet achter ons laten. We zijn met 8 ST1300 en 5 'op de achterbank'. Niet compleet. 2 Pans pannen nog een kleine week door England. 2 Koppels zijn om persoonlijke reden met het vliegtuig terug. De Pans zijn achtergebleven en worden gerepatrieerd. Terug aan boord, kijken we hoe we tussen de pieren door het ruime sop kiezen. Als een soort van dronkenlappen, niet van de alcohol, lopen we langs het Round the World Buffet. Daarna duiken we al snel de kooi in.

IJmuiden-thuis 71 km. We staan aan de kade van IJmuiden-haven. Voor ons ligt Nederland. Naar thuis dus, waar de wegen weer recht zijn en het landschap een tikkeltje minder overdonderd...Je moet wel een beetje prettig gestoord zijn. Wegen vol grind en gaten, kou, regen, zon of wind (Vierseizoenen in één dag). Hidden dips, blind summits, cattle grid, single-track-roads, passin places. Je steeds aan en uitkleden. En toch elke dag weer Pannen, Pannen, Pannen.....Het is mooi geweest, voor soul and mind en zijn een ervaring rijker.

'Het leven is wat je gebeurt, terwijl je andere plannen maakt'. John Lennon

And the last remark: Don't say to a Scotsman or Scotswoman how nice this part of England is. Scotland is Scotland and no part of England.

Paul en Tonny

De Dolomieten 1 t/m 10 juni 2012

Voor een aantal taxriders zijn de Dolomieten bekend terrein en de verhalen over hun avonturen daar zijn in de Pruttel aan de orde geweest. Het maakte mij erg nieuwsgierig. De Dolomieten liggen in zijn geheel op Italiaans grondgebied en zijn min of meer evenredig verdeeld tussen de provincies Zuid-Tirol, Trentino en Belluno. Dolomiet is een kalkgesteente (koraal eigenlijk), genoemd naar de franse geoloog Dolomieu. Het weer heeft deze koraalbergen hun karakteristieke scherppgerande vorm gegeven. Ze zijn tegelijk ontstaan met de Alpen wier vorming de koraalriffen omhoog drukten. Er zijn veel passen die met een vorstelijk aantal haarspeldbochten toegang geven tot het gebied. Ideaal voor ons motorrijders dus.

Om al dit moois te gaan bekijken moest er dus een concreet plan komen met als eerste item, ga ik alleen of gaan we met een groep. Als je vervolgens aan het Googelen slaat blijkt dat er van alles te koop is, zo kun je boeken bij een motorreisbureau, al of niet met bergtraining en al of niet met apart vervoer van je motor. De autotrein naar Bolzano is een andere optie. Intussen vraag je eens om je heen wie er met je mee zou willen en ik herinner me nog dat ik tijdens de meerdaagse van 2011 in Vossenack met Ron Bonet zat te lunchen en hem voorstelde om mee te gaan. Ron had daar wel oren naar. Ook mijn zoon Wouter leek het een aantrekkelijk idee en monsterde aan. Het zoeken naar een vierde man leidde uiteindelijk tot complementering van de groep met Jacques van Hooij, een motormaat van Ron. Jacques en Ron waren de USA per motor rond gereden en hadden allebei zin om weer eens wat nieuwe motoravonturen te beleven.

Ik beloofde de hele reis te organiseren en de routes te maken. Als je van scratch af aan gaat beginnen is dat een heel werk en ik zat dus te denken aan wat er allemaal op internet te krijgen valt om dat werk wat lichter te maken.

Ook binnen de Taxriders was genoeg info voor handen. Zo kreeg ik van John Hoefakker de routes van zijn Dolomietenreis. Die waren echter erg lang en lagen voor een deel onder Bolzano, het lage Dolomietengedeelte. Opeens herinnerde ik me dat René Raijmaekers elk jaar naar de Dolomieten ging in september en besloot om René op te zoeken en hem te polsen hoe deze reis het beste aangepakt kon worden. Op mijn vraag welke hotels René kon aanbevelen kwam het antwoord: één, Hotel Weiher in Pfalzen bij Bruneck. Hij was daar al acht keer geweest tot zijn grote genoegen. Aangezien wij er nu ook al twee keer zijn geweest kan ik beamen dat dat hotel gewoon het allerbeste is van de hele Dolomieten dus konden we nu ook begrijpen dat René nooit naar een ander hotel had omgekeken. Temeer daar de afstand tot Apeldoorn 'slechts' 966km is en dus in één dag kan worden overbrugd. Je moet dan wel vroeg vertrekken en proberen in de buurt van de 150km/uur te kruisen. Op de autobahn is dat niet moeilijk maar wel vermoeiend. Ik kreeg hierdoor overigens wel het gevoel dat de Dolomieten best wel goed aan te rijden zijn op de motor zodat autotreinen en busjes met opleggers voor de motor echt niet nodig zijn. Gewoon op je motor stappen en gaan met die banaan. Wel nog even een autobahnvignet plakken in Oostenrijk. In ons reisplan werd echter wel rekening gehouden met twee dagen voor de heen en twee voor de terugreis. Het moet tenslotte vakantie blijven nietwaar.

Vrijdag 1 juni t/m zaterdag 2 juni

Raststätte Elten vormde het startpunt en na een gezamenlijke koffieronde gingen we bij redelijk mooi weer op weg. Ik rij graag

op de autobahn, het verkeer is altijd gediciplineerd en niemand stoort zich aan hoge snelheden. Onze snelheid bedroeg overigens nauwelijks meer dan 130km/u want de motor van Jacques is met die snelheid wel dik tevreden. Hier en daar was er de onvermijdelijke stau en we moesten ons er kilometers lang op de Hollandse manier tussendoor wurmen. We waren dus blij dat we na 644km eindelijk af konden stappen in Langenbruck.

Omdat we geen van allen ervaring in Dolomieten hadden voorzag het routeprogramma (van René) elke dag in wat moeilijkere passen, en de makkelijkste is zoals iedereen weet de Brenner. In 2013 hebben we trouwens meteen maar voor gekozen voor de meest uitdagende passen, Retschen, Umbrail, Stelvio en Giovo, door de wol geveerd als we inmiddels zijn.

Na de Brenner nog wat autostrada en we staan voor hotel Weiher waar we gastvrij werden verwelkomd.

Zondag 3 juni

De Deferegger Alpen (224 km)

Dit is een vakantiegebied op de grens met Oostenrijk voor wandelaars en skiers. Beroemd om zijn mosterd. De Gölbnier is hoogste berg : 2943m.

Bekende plaats: St Jacob ,rechts op de foto

Deze Defereggeralpen vormen een gigantische bergmuur tussen Oostenrijk en Italië die prachtige panorama's oplevert. Het is de bedoeling om vandaag al klimmend Italië weer te verlaten om vervolgens vanuit het hoger gelegen Oostenrijk (Lienz) de afdaling te gaan maken van de Stallersattel. Een kurketrekker van dik 2000 meter hoog. De Wikipedia zegt het zo:

"De Staller Sattel (Italiaans: Passo Stalle) is een 2052 meter hoge bergpas op de grens tussen Oostenrijk en Italië. De pas verbindt St. Jakob in het Oost-Tiroler Defereggental met Olang in het Zuid-Tiroler Antholzer Tal. Aan de zuidzijde is de pasweg slechts een rijbaan breed, zodat het verkeer er met behulp van een verkeerslichtinstallatie moet worden geregeld. Ook is de pas

verboden toegang voor caravans en autobussen. Het verkeer richting Zuid-Tirol heeft groen licht gedurende het eerste

kwartier van het uur, het verkeer richting Oost-Tirol heeft vrij baan gedurende het derde kwartier van elk uur. De pas is geopend vanaf 5.30 uur 's nachts tot 22.00 uur 's avonds en berijdbaar in de periode tussen half mei en eind oktober".

Je kunt je voorstellen als je daar naar beneden raast dat de adrenaline zowat je oren uit komt. In slechts 10 minuten weet je weer waarom je eigenlijk zo graag passen wilde gaan rijden. Daarna heb je

sterke behoefte aan koffie die zowaar 100 meter verderop te krijgen valt. Vanaf de Staller is het nog maar 50km en we staan weer voor het hotel waar we tijdens het uitstekende 4 gangen diner nog kunnen nagenieten. Volgens Jacques en Wouter werd er trouwens ook een aimabele wijn bij geschonken!

Maandag 4 juni

Het weer is niet best vandaag, het regent op een manier dat je denkt , dit gaat de hele dag door. We besluiten een rustdag in te lassen en bezoeken het uitstekende restaurant aan de overkant van ons hotel om de lunch te gebruiken.

De kaart bevat een keur aan lekkernijen en pizza's en ondanks de regen verbetert de stemming dus enorm. Het uitzicht is daar

prachtig omdat het restaurant voor een deel boven het water is gebouwd van de gigantische zwemvijver die we ook van uit onze hotelkamer zien.. Enorme karpers zwemmen er rond in de hoop dat wij ze wat te eten zullen toewerpen.

Tegen een uur of twee wordt het wat droger en we kunnen het niet laten toch op de motor te klimmen om onze voor dat doel gemaakte Furciaroute te gaan rijden. Deze route is slechts 120km lang en bevat louter kleine stuurweggetjes o.a. over de Furciapas (1620m) die ook al vele malen onderdeel van de Giro is geweest. In 2006 moest de aankomst van de Giro d'Italia in allerijl worden verplaatst naar de Passo di Furcia vanwege een dik pak sneeuw. In 2008 moesten de profs ook aan de bak tijdens de klimtijdrit over de Passo di Furcia en de Kronplatz. De klim bestaat uit 11 bochten allen vernoemd naar een oud Giro winnaar. Hellingen met uitschieters tot 26%. Hier trek je als je niet oppast je voorwiel van

de grond. Een prachtig 360 graden panorama krijg je als beloning voor de beklimming.

Maar goed de Furcia moest nog even wachten want vervelend genoeg regende het al gauw weer en bovendien werden de verwachte bergweggetjes steeds smaller en slechter tot we uiteindelijk bij een boerderij niet verder konden en in de bagger moesten omkeren. Claire had ons een poets gebakken door ons deze bagger in te sturen. Maar een mooie gelegenheid om de nattigheid achter ons te laten en het hotel weer op te zoeken. Omdat de zon ineens weer begon te schijnen, reden we een beetje om door het tournanti landschap rond het hotel en hadden we toch het gevoel nog steeds in de Dolomieten te verblijven in plaats van in ons eigen koude kikkerlandje. Gelukkig waren we hiermee het slechte weer kwijt voor de rest van onze vakantie. Wat overigens niet wil zeggen dat hiermee alle leed geleden was. Maar daarover later.

Dinsdag 5 juni

Bellamonte (232km)

Aan de weg over de Rolle-pas ligt mooi uitgestrekt in de Vallei van Trivigno het skigebied Bellamonte.

Een zomer- en winterbestemming op 1372 meter hoogte.

Bellamonte zelf is het zuidelijkste punt in onze route. We bereiken het via de Valparola en Vallespas te rijden. In de buurt liggen de passen Falzarego en Rolle. Ook de Giau is niet ver weg, kortom een dicht woud van bergpassen wat we doorkruisen.

Na Bellamonte komen de Karerpas en de Nigerpas aan de beurt. We beginnen de smaak van het tournanticircus te pakken te krijgen.

Mijn motor vind het echter minder leuk en ik krijg hem steeds minder makkelijk gestart. Iets met de accu misschien?

Er bekruipt me het vervelende gevoel dat mijn mereltje me zou kunnen laten staan bovenop zo'n kalkberg.

Nou ja eerst maar weer eens lekker eten in ons hotel.

Woensdag 6 juni

Route Giaupas 2236m (211km)

Veel bochten, niet druk, prachtig panorama en rijtechnisch een vande mooiste passen, mooie weg en een geweldig uitzicht op Cortina. Deze pas is de karakteristiekste die we zijn tegengekomen. Een driehoekige puntberg geeft een gevoel alsof hij door een kunstenaar is neergezet. Als je vanaf de top naar beneden kijkt zie je Cortina liggen. Deze plaats is echt voor de wintersport bedoeld, erg chique dus, wij hebben er slechts benzine getankt.

In het midden de Giaupas

Bij het verlaten van de stad raakten we elkaar nog kwijt ook. Mijn schuld want ik was te snel vertrokken. Eind van het liedje was dat

ik in mijn eentje terug naar het hotel ben gereden. Onderweg toch maar even gebeld waar de anderen zaten. Die bleken koffie te drinken in een restaurant. Terwijl ik stond te bellen durfde mijn motor niet af te zetten uit angst dat ie het daarna niet meer zou doen. Hij bleef echter gewoon lopen en ik was in de kortste keren weer thuis. Ik nam me voor de volgende dag er naar te laten kijken door een monteur.

Donderdag 7 juni

Route Cortina d'Ampezzo (224km)

Cortina ligt op 1124 meter in de provincie Belluno. Vanaf ons hotel is het ca 50km. Dit dorp pronkt met zijn fantastische ligging midden in de Dolomieten. Het centrum is mooi en chique. De Drie Zinnen kun je tussen de bomen door hier ook al zien. Maar ja eerst de motor naar Bressanone om nagezien te worden. Inmiddels was het al zover dat ik regelmatig aangeduwd moest worden dus de situatie werd precair. Op echt Italiaanse wijze heb ik dit beleefd. Italianen zijn een en al vriendelijkheid en wijzen je direct waar je je probleem kunt laten verhelpen. Eenmaal daar

aangekomen blijkt het toch een andere persoon te zijn of het is wel de goede persoon maar die heeft die dag net geen personeel beschikbaar om me uit de brand te helpen. Na veel gezeik is er uiteindelijk iemand naar gaan kijken. Om een uur of één zou die klaar zijn. Wat doen we intussen? Mangare, eten en drinken. Prima overigens. Maar ja Cortina maar even vergeten en een nieuw plan bedenken.

Nu bleek de Furciapas ook prima te bereiken vanuit Bressanone. Op de tablet van Jacques en Tomtom van Wouter gekeken hoe we de route zouden aanpassen en nadat ik mijn motor terug had gingen we op weg. Wat bleek, een fantastische route met mooie panorama's en dito bochtenwerk. Ik was helemaal blij dat we deze dag toch weer een echte motordag hadden kunnen maken.

Totdat bij het tanken bleek dat het startprobleem niet opgelost was. De andere dag maar weer terug. Het eetfestijn was er overigens niet minder om, in tegendeel.

Vrijdag 8 juni

De Marmarolegroep route (203km)

Een wilde groep dolomieten ten zuid oosten van Cortina.(2500-3000m). We willen ook een kijkje nemen bij de Drie Zinnen

Maar eerst terug naar de garage. Daar werd een nieuw oordeel geveld: de dynamo is kapot. Dit was een ernstig probleem, want hij kon daar niet gemaakt worden. Ik had alle vertrouwen in Italiaanse monteurs inmiddels verloren dus ik greep zelf maar in, kocht een lader en een nieuwe accu en besloot dat de voorzienigheid maar moest zorgen dat ik weer thuis kon komen met mijn mereltje.

Net nadat we in het hotel de boel hadden geïnstalleerd had iemand een goed idee om de motorverlichting uit te schakelen tijdens het rijden. Tot mijn verbazing bleek de dynamo in staat hierdoor genoeg laadvermogen over te houden om mijn mereltje weer gewoon te laten starten. Ik was erg blij. En hij heeft me daarna geen moment meer laten zitten. Later, in holland, zou blijken dat het een verbrand stekkertje was dat de problemen had veroorzaakt.

De route was overigens prachtig, maar net toen we voor de kassa stonden van de Drie Zinnen begon het ongenadig te regenen en moesten we terugkeren naar het hotel. Een spannende maar toch ook weer mooie laatste motordag was voorbij.

Zaterdag 9 juni t/m zondag 10 juni

Er zijn diverse route's terug naar huis. Het was de bedoeling om via Giovo- en Stelviopas naar Unterroth(446km) te rijden en de

volgende dag naar Nederlandse grens(622km)

De Giovo of Jaufenpas vind ik voor de motor de mooiste pas. Je kunt er snel door de bochten en de panorama's zijn oogstrelend.

Onze navigatie had wat moeite om de uitgang naar Merano te vinden maar toen dat eindelijk lukte waren we toch wat tijd kwijt geraakt. Zo'n 20 kilometer vóór de Stelvio een pizzarestaurant opgezocht waar het begon te regenen. Het plan om de Stelvio te pakken werd verlaten, ook al omdat het gewoon aan tijd ontbrak. Daar moesten we een andere keer dus voor terugkomen.

Veel hielp dat overigens niet want op de Reschenpas liepen we volledig vast in een gigantische file. Om een lang verhaal kort te maken, we arriveerden pas om 20.00uur in Unterroth. Net op tijd om Duitsland te zien spelen op het WK voetbal. We keken naar een enorm tv-scherm

in de bar van het hotel in aanwezigheid van een veertigtal dorpsbewoners. Nederland verloor die dag van Denemarken dus waren we voor Duitsland. Dat dit op prijs werd

gesteld bleek uit de liederlijk sterke drankjes die we gratis kregen aangeboden. Men had met ons te doen.

De andere dag terug naar huis wat vrij vlot ging zodat we rond zessen arriveerden. De Dolomieten waren fantastisch en die Stelvio pakken we nog een keer natuurlijk.

Bert

Denk ook aan de uiterste inleverdatum van de kopij vóór
15 oktober 2013

Aan deze editie werkten mee:

Jan Barmentloo

Elly Barmentloo

Gerrit van Daalen

Ad Hogeveen

Paul en Tonny Keus

Bert Keijer

Else Kooi

Het Bestuur

Voorzitter:

Jan Barmantloo
Baron Sloetkade 237
7321 ZV Apeldoorn
E-mail: J.Barmantloo7@chello.nl

Secretaris:

Bert Keijer
Zanderijweg 14
7312 EH Apeldoorn
E-mail: e.keijer@chello.nl

Penningmeester:

Frans Krau
Voorlandseweg 36
7312 EB Apeldoorn
E.mail : franskrau@hotmail.com

Toercommissaris:

Gerrit van Daalen
Barnewinkel 18
7325AD Apeldoorn
email : g.daalen@chello.nl

Redactieadres:

Bert Keijer
Zanderijweg 14
7312 EH Apeldoorn
E-mail: e.keijer@chello.nl

Algemeen bestuurslid: vacant

Internet: www.taxriders.nl

Webmaster: Wouter Keijer

Facebook: www.facebook.com/taxriders)

